

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ thứ Hai, ngày 02/05/2023

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ NIỆM PHẬT”

NÓI RÕ CÁC PHÁP TU TRÌ (PHẦN BỐN)

Nếu như chúng ta có thể đem sáu phép tu của Bồ Tát và mười nguyện của Bồ Tát Phổ Hiền ứng dụng trong đời sống hàng ngày thì đời sống của chúng ta nhất định sẽ an vui, tự tại. Cuộc sống hàng ngày chính là cơ hội tốt nhất để chúng ta tu Bồ Tát Đạo, hành Bồ Tát Đạo, chúng ta làm bất cứ việc gì cũng là chúng ta đang tu Bồ Tát Đạo, hành Bồ Tát Hạnh. Nếu chúng ta không tu Bồ Tát Đạo, hành Bồ Tát Đạo ngay trong cuộc sống hàng ngày thì chúng ta tu Bồ Tát Đạo, hành Bồ Tát hạnh ở đâu?

Hòa Thượng nói: **“Trong cuộc sống, nếu chúng ta tu Bồ Tát Đạo, hành Bồ Tát Hạnh thì chúng ta sẽ luôn tràn đầy pháp hỷ, đây là chúng ta chân thật là chuyển phiền não thành Bồ Đề, chuyển mê thành giác ngộ. Nếu người thế gian cảm thấy công việc của họ rất phiền phức thì họ sẽ khổ nói không ra lời, sẽ oán trời, trách người. Bồ Tát Đại Thừa cao minh, chỉ cần chúng ta chuyển đổi ý niệm oán trời, trách người thành ý niệm hy sinh phụng hiến thì chúng ta chính là Bồ Tát. Chúng ta làm việc một cách cần cù là chúng ta kết pháp duyên với tất cả chúng sanh, là thành tựu bố thí Ba La Mật của chính mình”**.

Một ngày, chúng ta đi làm tám giờ, nếu chúng ta cảm thấy công việc mệt mỏi, chúng ta mong hết giờ để được về thì chúng ta sẽ cảm thấy thời gian rất dài. Chúng ta càng nhìn đồng hồ thì chúng ta càng cảm thấy thời gian trôi qua chậm. Nếu chúng ta tận tâm tận lực làm thì chúng ta cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Nếu một ngày, chúng ta làm việc với tâm oán trách thì chúng ta cũng phải làm việc tám giờ, chúng ta làm với tâm phục vụ, tâm hy sinh phụng hiến thì chúng ta cũng phải làm tám giờ. Tâm của người muốn phục vụ, muốn hy sinh phụng hiến thì sẽ luôn tự tại, an vui. Chúng ta luôn cảm thấy một ngày đi làm thời gian trôi qua rất chậm nhưng một tuần đi chơi thì thời gian trôi qua rất nhanh. Chúng ta đang trong kỳ nghỉ lễ dài năm ngày, hôm nay đã ngày thứ ba, chúng ta đang cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Ngày trước, khi tôi đi ngang qua một bờ Kênh, tôi nhìn thấy nước dưới Kênh rất bẩn, các bác công nhân đang lặn xuống để múc đất bùn sinh lên, các bác làm việc rất hăng say dù không có quần áo bảo hộ. Tôi mua năm cốc nước mía mời các bác uống để bày tỏ lòng tri ân về sự lao nhọc của các bác với cộng đồng.

Trong cuộc sống, nếu chúng ta luôn nhớ là chúng ta đang tu Bồ Tát Đạo, đang hành Bồ Tát Hạnh thì chúng ta sẽ thấy mọi việc nhẹ nhàng. Nếu chúng ta mang ý niệm của phàm phu thì chúng ta sẽ luôn oán trời, trách người. Chúng ta chỉ cần chuyển đổi ý niệm thì phiền não sẽ chuyển thành Bồ Đề. Nếu chúng ta có tâm oán hận thì chúng ta sẽ đi vào sinh tử luân hồi, chúng ta có tâm tự tại, an vui thì chúng ta đang ở cõi Niết Bàn. Vậy thì chúng ta ở trong vòng sinh tử hay chúng ta ở cõi Niết Bàn là do Phật ban cho chúng ta hay do chúng ta tự ban cho mình? Hàng ngày, chúng ta phải chuyển đổi ý niệm của phàm phu thành tâm của Phật Bồ Tát. Tâm của phàm phu luôn sợ được mất, sợ hơn thua, sợ thiệt thòi. Tâm của Bồ Tát là một mảng chân thành, các Ngài có tâm đến thế gian là để phục vụ, để hy sinh phụng hiến cho chúng sanh.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta vừa chuyển đổi ý niệm thì tâm chúng ta an vui, hạnh phúc vô cùng, vô tận, chúng ta liền đạt được là khổ, được vui. Chúng ta đừng mong muốn về được thế giới Cực Lạc nếu ngay hiện tại chúng ta không có Cực Lạc”**. Cực Lạc chính ở ngay tâm chúng ta. Cuộc sống thường ngày chính là nơi chúng ta tu Bồ Tát Đạo, hành Bồ Tát Hạnh, thực hiện mười nguyện của Bồ Tát Phổ Hiền. Mười nguyện của Bồ Tát Phổ Hiền chính là hiếu và kính, hiếu thảo, kính trọng tất cả chúng sanh. **“Chúng sanh”** là chúng duyên hòa hợp tạo nên hiện tượng. Cây hoa, cái bàn cũng là chúng sanh. Chúng ta đối với tất cả mọi sự, mọi việc, mọi vật ở thế gian đều phải có tâm hiếu kính.

Trong cuộc sống thường ngày, nếu chúng ta ứng dụng sáu phép tu của Bồ Tát là: **“Bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ”** thì chúng ta sẽ luôn cảm thấy tự tại, an vui. Người thế gian lo được mất, thành bại còn chúng ta chỉ ngày ngày có tâm phục vụ, tâm hy sinh phụng hiến, cho đi. Chúng ta có mặt ở thế gian này là để phục vụ, là để hy sinh phụng hiến. Hòa Thượng nói: **“Cùng ở chung trong cõi Ta Bà, họ thì khổ không nói ra lời còn chúng ta thì an vui, tự tại!”**. Sự an vui, tự tại này không phải đáng bẽ trên hay Phật Bồ Tát ban cho chúng ta mà chỉ cần chúng ta chuyển đổi ý niệm thì chúng ta liền có được!

Hôm qua, khi tôi đi làm vườn, tôi nghe thấy đài nói pháp kể một câu chuyện về tiền thân của Thích Ca Mâu Ni Phật. Trong một kiếp, tiền thân của Thích Ca Mâu Ni Phật cũng đã từng bị đọa vào Địa ngục, khi Ngài đang thọ khổ, Ngài nhìn thấy người bên cạnh đang rất đau khổ, Ngài nói với người cai ngục là hãy để Ngài được gánh vác nỗi khổ này cho họ. Khi Ngài vừa nói xong thì cai ngục dùng đòn tra tấn đó với Ngài, Ngài liền mất đi cái thân đang đọa Địa ngục, liền được chuyển kiếp. Ngài vừa khởi ý niệm muốn gánh nỗi khổ cho người khác thì liền thoát khỏi Địa ngục. Hàng ngày, chúng ta thấy cuộc sống cực khổ, thu nhập thấp, không thể giàu được vậy thì chúng ta khổ không nói ra lời. Chúng ta chuyển đổi ý niệm thì chúng ta liền thoát khỏi địa ngục trần gian. Nếu chúng ta không chịu chuyển đổi ý niệm thì chúng ta sẽ luôn sống trong bức bách, khổ đau.

Hòa Thượng nói: “**Người biết dụng công thì cũng giống như Ngài Lục Tổ Huệ Năng, Ngài làm những công việc cực khổ trong nhà bếp như chế củi, giã gạo... Khổ nhọc như vậy mà Ngài vẫn tu hành khai ngộ! Trong khi giã gạo, chế củi Ngài đã hành Lục Độ, Mười Nguyện. Người không biết dụng công thì cho dù ngày ngày, họ ngồi trong thiền đường tham thiền, tĩnh tọa thì họ cũng không thể khai ngộ, vẫn còn một đống phiền não, tập khí**”. Đạo tràng của Ngũ Tổ có nhiều nghìn người, công việc trong bếp rất nhiều, rất vất vả. Nếu chúng ta biết tu thì dù chúng ta làm việc nhà như rửa chén, quét nhà thì cũng là chúng ta đang thực hành Lục Độ, Mười Nguyện. Hàng ngày, khi chúng ta ở nhà hay chúng ta đi làm việc thì chúng ta cũng đang hành Lục Độ, Mười Nguyện. Ở mọi nơi, mọi chốn mà chúng ta hành Lục Độ, Mười Nguyện thì chúng ta cũng đang là Bồ Tát. Chúng ta thường giữ tâm hy sinh phụng hiến, phục vụ chúng sanh thì chúng ta chính là Bồ Tát Bất Thối Chuyển. Nếu chúng ta đang làm vất vả mà chúng ta nhìn thấy người khác rảnh rỗi, chúng ta thôi tâm thì chúng ta đã là “**Bồ Tát thường thoái chuyển**”.

Hôm qua, khi tôi lái xe lên phố, khi nhìn thấy một chiếc xe đang xin sang đường, phía sau xa của tôi đang còn rất nhiều xe nếu tôi không nhường đường thì có lẽ họ sẽ phải đợi rất lâu nên tôi nhường đường cho họ, tôi thấy họ gật đầu nhiều lần để cảm ơn. Nơi nơi, chốn chốn chúng ta đều có thể hành Bồ Tát Đạo.

Hòa Thượng nói: “**Người không biết dụng công thì họ sẽ cho rằng công việc của họ quá mệt nhọc, người biết dụng công thì ở nơi nơi họ đều tự tại, an vui**”. Người xưa nói: “**Bồ Tát ở đâu thì nơi đó là đạo tràng**”. Bồ Tát ở chợ, ở đường, ở siêu thị thì nơi đó cũng là đạo tràng. Bồ Tát là chính chúng ta. Phạm phu ở nơi nào thì nơi đó có phiền não. Nơi nào có phiền não thì nơi đó sẽ toàn là phạm phu!

Hòa Thượng nói: “**Chuyển đổi cảnh giới chính là chuyển tâm. Chuyển tâm chính là chuyển đổi cảnh giới, chuyển đổi tâm lý, chuyển đổi tư duy của mình. Người biết tu hành và người không biết tu hành khác nhau ở chỗ này**”. Người biết tu hành thì sẽ chuyển tâm, tâm chuyển thì cảnh giới, tư duy, tâm lý liền chuyển. Hòa Thượng nói: “**Bồ Tát có một pháp là ngày đêm thường niệm thiện pháp, thường tư duy thiện pháp, thường quán sát thiện pháp, không để một chút ý niệm bất thiện xen tạp**”. Chướng ngại từ ở nơi chính mình. Nếu chúng ta đi tìm nơi không có chướng ngại thì chúng ta không thể tìm được. Nếu bây giờ, chúng ta được đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta vẫn đầy chướng ngại, chúng ta sẽ vẫn thấy Phật A Di Đà, Bồ Tát Bất Thối không công bằng với chúng ta. Người thế gian không nhận ra chướng ngại là từ ở nơi tâm của chúng ta. Tâm chúng ta thông thì mọi thứ đều thông. Hòa Thượng nói: “**Nếu trong cuộc sống, chúng ta trong đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác đều tu Bồ Tát Đạo, hành Bồ Tát Hạnh thì chúng ta sẽ an vui không gì bằng!**”.

Hòa Thượng nói: “**Khi Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã khai ngộ, Ngài đã vượt qua vạn dặm tìm gặp Ngũ Tổ để cầu pháp. Ngũ Tổ không muốn Lục Tổ bị người khác chú ý,**

đồ kỵ nên Ngài để Lục Tổ xuống nhà bếp làm những công việc nặng nhọc nhất. Người ta cực khổ như vậy mà người ta có thể khai ngộ!". Chúng ta tự cảm thấy mình cực khổ quá thì chúng ta không thể khai ngộ! Chướng ngại chính là ở tâm ta. Chúng ta không chuyển được tâm, không chuyển được tâm lý, không chuyển được tư duy nên chúng ta luôn phiền não. Chúng ta nhìn thấy người khác an vui thì chúng ta cũng cảm thấy họ đang an vui trong sự phiền não của mình nên chúng ta càng phiền não hơn.

Hòa Thượng kể: *"Trong "Niệm Phật luận" của Ngài Đàm Hu, có nhắc đến một người phụ nữ tên là Trương Thị ở chùa Khâm Sơn, Thanh Đảo. Chủ nhật, ở chùa có pháp hội niệm Phật, mọi người đến niệm Phật đường niệm Phật, còn cô ở trong nhà bếp rửa chén, làm những việc lao nhọc. Cô làm những công việc nặng nhọc nhưng tâm cô tự tại, an vui đó là cô đang thực hành Lục Độ, Mười Nguyên vì vậy cô có thể biết trước giờ ra đi, ngồi tự tại vãng sanh. Người thế gian nhìn thấy cô chỉ là một người không biết chữ, nghe Kinh cũng không hiểu, đi đâu cũng chỉ giúp người khác làm những việc khó nhọc, chúng ta nào biết được, người như vậy mới là người chân thật tu huệ! Nhiều người ngày ngày nghe Kinh, tham thiền nhưng thành tựu không bằng cô. Chúng ta nhất định phải thật tu. Chúng ta muốn rõ lý thì chúng ta phải đem tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc này thực tiễn ngay trong đời sống"*. Nếu chúng ta ở trong niệm Phật đường nhưng tâm chúng ta không niệm Phật, chúng ta niệm buồn vui, thương ghét, giận hờn thì chúng ta không thể có thành tựu.

Hòa Thượng nhắc chúng ta phải thật tu. Hòa Thượng Tịnh Thuận từng nhắc chúng ta: *"Đừng tu quanh tu quẹo, đừng tu danh tu lợi, đừng tu gian tu dối, đừng tu dục tu tình"*. Khi tôi nhắc lại câu này, tôi lại nhớ lại hình ảnh của Hòa Thượng Tịnh Thuận, Ngài dáng người gầy, lưng khom khom, lúc nào Ngài cũng nhìn chúng tôi bằng ánh mắt rất nghiêm khắc, khó khăn. Cái nhìn của Ngài là nhìn cái nhìn xuyên suốt, ưu tư cho tương lai, cho cả cuộc đời của chúng tôi. Ngài nhìn thấy chúng tôi học hành chệnh mảng, lười biếng, nhếch nhác thì Ngài lo rằng tương lai, chúng tôi không những không thể hoằng dương Phật pháp mà còn phá hoại hình tượng của Phật pháp. Ở chùa, Ngài được mời làm giám lục nên Ngài luôn dùng chuẩn mực, khuôn khổ người xưa để dạy dỗ chúng tôi. Khi còn sống, đời sống của Ngài rất giản dị, trước khi mất, Ngài dặn mọi người ghép ván, bó chiếu, dùng xe ba gác chở Ngài ra nghĩa địa, không cần làm ma chay, không cúng giỗ.

Hồi nhỏ, tôi thường bị Ngài đánh rất đau, khi đó tôi chỉ có tâm oán trách, sau này, khi tôi ngộ ra, tôi trở về chùa nhiều lần để thăm Ngài. Ngài rất hoan hỷ khi thấy học trò của mình cũng đã tích cực làm việc lợi ích chúng sanh, không đến nỗi làm ra những việc phá hoại hình tượng của Phật pháp! Cách nhìn của người xưa, cách nhìn của các bậc trưởng bối là cái nhìn xuyên suốt, ưu tư cho tương lai, cho cả cuộc đời của chúng ta!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!